

Arrest

nr. 97 241 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-L. GOVERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) in Nuradilovo (Dagestan), waar u steeds hebt gewoond.

Op 7 juni 2008 werd uw neef, K. Il. (...), die tot de rebellen behoorde, samen met twee medestrijders door de autoriteiten gevat en omgebracht. De volgende dag, op 8 juni 2008, werden u, uw jongste broer, Im. K. (...), de broer van Il. (...), en drie andere neven omwille van jullie familieband met Il. (...) samen aangehouden door de Regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van Khasavyurt en ernstig geslagen. De broer van Il. (...), Im. (...), bekende meteen dat hij hulp had geboden aan de rebellen. U, uw broer en uw overige neven werden dezelfde dag nog vrijgelaten, waarna jullie een week werden opgenomen in een ziekenhuis in Khasavyurt. Om problemen te vermijden indien jullie klacht zouden indienen, werden jullie uit dit ziekenhuis echter weggestuurd nadat men vernam dat jullie verwondingen

door de ordediensten waren toegebracht. Uw neef Im. (...) werd veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf. In de loop van het jaar 2009 liet u zich met betrekking tot de letsels die u had opgelopen na de vermelde aanhouding nog enkele keren medisch onderzoeken en behandelen in ziekenhuizen in Khasavyurt en Nuradilovo. Na deze aanhouding bent u niet meer in aanraking gekomen met de autoriteiten, omwille van uw familieband met K. Il. (...).

In mei 2010 ging u aan de slag als expediteur bij een firma in Khasavyurt, waarbij u terecht kwam via uw familielid, K. Is. (...), die tevens de directeur van deze firma was. Samen met G. S. (...), die als vrachtwagenchauffeur bij dezelfde firma dienst deed, bezorgde u voedingswaren en sigaretten aan kraamuitbaters in het Khasavyurtovskiy district en in de dorpen Leninaul en Kalininaul.

Op 5 maart 2012, toen u en G. S. (...) producten verkochten in de dorpen Leninaul en Kalininaul, werden jullie onderweg van Leninaul naar Kalininaul tegengehouden door vier gewapende rebellen. Ze eisten dat jullie hen eetwaren gaven. Nadat jullie de laadruimte van de vrachtwagen hadden geopend om eetwaren te lossen, merkte één van hen op dat jullie ook sigaretten verkochten, waarna ze jullie ervan beschuldigden geen moslims te zijn en hun wapens op jullie richtten. U vertelde hen dat u bevriend was geweest met T. R. (...), die zich sinds de tweede Tsjetsjeense oorlog bij de rebellen aansloot. Uit respect voor deze persoon lieten ze jullie in leven. Ze namen eetwaren mee en vertrokken. U vertelde aan uw familielid, K. Is. (...), wat er gebeurd was. Hij zei dat hij dit zelf zou oplossen en beval jullie er aan niemand over te vertellen.

Op 21 maart 2012, toen u zich samen met enkele andere vrienden in het huis van uw vriend, A. M. (...), bevond, werd u opgebeld door uw buurman die u meedeelde dat de politie naar uw huis was gekomen, op zoek naar u. De politie ging u diezelfde dag ook zoeken bij uw ouders. Van de broer van uw vriend M. (...), A. I. (...), die werkzaam is bij het parket, kwam u te weten dat de politie bepaalde bewijzen tegen u had die aantoonde dat u de rebellen bevoorraadde, omdat verpakkingen van eetwaren die door de firma waar u werkte werden geleverd, gevonden werden in schuilplaatsen van de rebellen. De broer van M. (...) deelde eveneens mee dat diezelfde dag uw familielid, K. Is. (...), alsook een andere persoon, in dit verband werden aangehouden. U vermoedde meteen dat de tweede persoon die gearresteerd werd uw collega, G. S. (...), was. U overnachtte vervolgens bij uw vriend M. (...) en dook de volgende dag onder bij uw oom in Borgangechu. Nadat de families van K. Is. (...) en G. I. (...) aan de politie geld betaalden, kwamen ze te weten dat beiden op 21 maart 2012 werden aangehouden door de ROVD van Khasavyurt, van waar ze de volgende dag werden opgehaald door leden van het zogenaamde 'doodsescadron', een brutale groepering van de ordediensten die vanuit Moskou wordt bestuurd.

Op 26 maart 2012 vernam de oom bij wie u verbleef van uw moeder dat de politie wederom zowel bij u thuis als bij uw ouders was langs gekomen, op zoek naar u. Omdat het riskant was bij een familielid te verblijven, dook u vervolgens onder bij uw vriend V. (...) in Balyurt. Van uw vriend V. (...), die contact hield met uw vriend M. (...), vernam u dat de politie u nog zocht bij u thuis en bij uw ouders op 15 april, 6 juni, rond 20 mei, en op 13 juni 2012, waarbij ze telkens alles overhoop haalden en jegens uw familie agressie uitten. Tevens vernam u van V. (...) op 20 april 2012 dat uw collega G. S. (...) op 17 april 2012 nabij Khasavyurt in een wagen werd omgebracht door de autoriteiten, die lieten uitschijnen dat S. (...) tot de rebellen behoorde en werd omgebracht tijdens een door hen uitgevoerde speciale operatie.

Op 19 juni 2012 vervoerde uw neef u met zijn wagen van Balyurt (Dagestan) naar Wit-Rusland van waar u, verstopt in het slaapcompartiment van een vrachtwagen, verder reisde naar België, waar u aankwam op 24 juni 2012 en de volgende dag uw asielaanvraag indiende.

Via uw broer en zus, die eveneens in België verblijven en contact onderhouden met uw ouders vernam u dat uw ouders ook in augustus 2012 door de politie werden bezocht, waarbij uw vader en broer door de politie werden geslagen. Over het lot van K. Is. (...) hebben uw broer en zus nog geen nieuws.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, een fax van uw Russisch internationaal paspoort en vijf Russische medische attesten anno 2009.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan gezocht wordt door de autoriteiten omdat u er valselyk van beschuldigd wordt bij de rebellen betrokken te zijn.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Vooreerst bleef u onaannemelijk vaag en dient in uw hoofde een gebrek aan interesse te worden vastgesteld met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielaanvraag. Zo verklaarde u dat u van de broer van uw vriend M. (...), die werkzaam is bij het parket, vernam dat de politie u zocht omdat zij bepaalde bewijzen tegen u had die aantoonde dat u de rebellen bevoorraadde, omdat verpakkingen van eetwaren die werden geleverd door de firma waar u werkte, gevonden werden in schuilplaatsen van de rebellen. U wist in dit verband echter hoegenaamd niet of behoudens uw familielid en de directeur van de firma, K. Is. (...), en uw collega, G. S. (...), ook andere mensen die bij

dezelfde firma werkten werden benaderd of aangehouden door de politie omwille van deze bewijzen en u hebt hier geenszins naar geïnformeerd (CGVS, p. 21). U wist in dit verband ook niet wat er met de firma is gebeurd waar jullie werkten (CGVS, p. 24).

Verder wist u niet of er ruchtbaarheid gegeven werd aan de aanhouding van K. Is. (...) en G. S. (...) op 21 maart 2012, en u hebt zich hier geenszins over geïnformeerd. U wist evenmin of er ruchtbaarheid gegeven werd aan de moord op S. (...), hoewel u verklaarde dat u van uw vriend V. (...) vernam dat de autoriteiten over de moord op S. (...) verklaarden dat een rebel werd omgebracht (CGVS, p. 17). U wist niet of de autoriteiten eveneens verklaarden dat S. (...) tijdens deze operatie gewapend was (CGVS, p. 23). U verklaarde dat u reeds op de vlucht was en voortdurend bang was. Toen u ondergedoken leefde bij uw oom en vervolgens bij uw vriend V. (...) volgde u het nieuws niet (CGVS, p. 17). Het is echter weinig aannemelijk dat u onderdook omdat u op de vlucht was voor de autoriteiten in uw land van herkomst en u zich in de woonst van uw oom en vervolgens bij uw vriend dagenlang schuil hield en niet naar buiten kwam (CGVS, p. 16), doch tegelijk naliel het nieuws, waarin mogelijks over uw problemen zou worden bericht, te volgen. Bovendien liet u na uw aankomst in België na te achterhalen of in de media werd bericht over het lot van G. S. (...) en K. Is. (...) (CGVS, p. 17). Voorts wist u niet waar precies uw collega G. S. (...) werd omgebracht en u wist evenmin of alleen hij toen werd omgebracht. U verklaarde immers enkel te weten wat uw vriend V. (...) er over vertelde. U wist ook niet of de familie van S. (...) stappen had ondernomen omwille van deze moord, noch of zijn lichaam werd vrijgegeven en een begrafenis heeft plaatsgevonden. Behoudens wat u hebt vernomen van uw broer en zus, die in België verblijven en telefonisch contact onderhouden met uw ouders, hebt u zelf op geen andere manier meer informatie trachten te verkrijgen over de precieze omstandigheden van de dood van S. (...) sinds uw aankomst in België (CGVS, p. 22-24). U wist ook niet wat er verder met uw familielid K. Is. (...) is gebeurd. U wist niet waar hij zich bevindt, noch of hij nog leeft. U wist evenmin of er nog nieuwe informatie over zijn lot is (CGVS, p. 21-22, 23). U wist verder evenmin of een rechtszaak werd aangespannen tegen K. Is. (...) of tegen u. U wist immers niet of jullie ergens officieel van beschuldigd werden, noch of u zelf officieel wordt opgespoord. In dit verband wist u evenmin of er huiszoekingsprotocollen bestaan van de verschillende keren dat de politie u bij u thuis en bij uw ouders zocht (CGVS, p. 21-22, 24). Ten slotte wist u niet of de families van K. Is. (...) en G. S. (...) zelf problemen kennen omwille van hen (CGVS, p. 23).

Behoudens wat u verneemt van uw broer en zus, die ook in België verblijven en telefonisch contact onderhouden met uw ouders, hebt u sinds uw aankomst in België zelf op geen enkele andere manier informatie trachten te verkrijgen met betrekking tot bovenstaande elementen (CGVS, p. 4, 17, 21, 23-24). U verklaarde dat u dit niet hebt kunnen doen aangezien u geen gebruik maakt van het internet en u persoonlijk geen rechtstreeks contact onderhoudt met familieleden of kennissen die in Rusland verblijven (CGVS, p. 4, 17, 21-22). Opmerkelijk genoeg wist u niet eens of uw broer en zus wel antwoorden krijgen op de vragen die ze over uw problemen stellen (CGVS, p. 24). Zo verklaart u ook dat uw broer en zus vertellen dat er geen nieuws is over K. Is. (...). U weet echter hoegenaamd niet of zijn familie inmiddels wel op de hoogte is van zijn lot. Uw verklaring dat uw familie misschien wel iets weet, maar u niet zou inlichten om u geen zorgen te baren, betreft louter een veronderstelling. In dit verband wist u evenmin of uw familieleden überhaupt contact hadden met de familie van G. S. (...), hoewel u verklaarde dat uw ouders 'niet echt' contact onderhouden met de ouders van S. (...). Dit laatste is bovendien opmerkelijk aangezien uw ouders ter plaatse informatie kunnen trachten te achterhalen die zij vervolgens aan u kunnen overbrengen (CGVS, p. 21, 23). Hoe dan ook belet dit u nog steeds niet om zelf pogingen te ondernemen om via andere wegen toegang te krijgen tot informatie over het verdere verloop van uw problemen. Zo zou u om iemands hulp kunnen vragen om via het internet informatie op te zoeken over het lot van K. Is. (...) en G. S. (...), en de vervolging van uw persoon. Daarnaast zou u ook zelf contact kunnen proberen op te nemen met familieleden of kennissen uit uw herkomstland, in het bijzonder met uw vriend M. (...) wiens broer immers werkzaam is bij het parket en u bijgevolg van belangrijke informatie zou kunnen voorzien, wat hij eerder ook al deed (CGVS, p. 20-21). Zij ten slotte opgemerkt dat het opvallend is dat u er wel in slaagde om binnen de vijf werkdagen na uw gehoor op het Commissariaat-generaal een kopie van uw Russisch internationaal paspoort vanuit Rusland door te laten faxen, doch u er niet in zou slagen informatie te vergaren over de reeds aangehaalde, belangrijke elementen van uw asielrelaas.

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd in verband met het verdere verloop van uw problemen na uw aankomst in België, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas alsook de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland ernstig onderuit gehaald.

Uit opzoekingswerk door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat op 17 april 2012 inderdaad een zekere G. S. (...) door de ordediensten werd omgebracht, die volgens diezelfde

ordediensten een actieve handlanger was van de rebellen. Hieruit kan echter uw verhouding ten opzichte van deze persoon noch uw betrokkenheid bij zijn vervolging worden afgeleid, en u slaagde er zelf evenmin in deze aspecten van uw asielrelaas hard te maken. Uit deze informatie blijkt bovendien dat deze persoon een inwoner was van Kizlyar, waar u verklaarde dat hij een inwoner was van Andinski (CGVS, p. 18). Verder blijkt uit dit opzoekingswerk dat geen informatie werd gevonden betreffende de arrestatie van een zekere K. Is. (...) te Khasavyurt of Nuradilovo op het door u aangegeven tijdstip noch betreffende het feit dat u gezocht zou zijn door de plaatselijke autoriteiten.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Rusland naar België. Zo verklaarde u dat uw neef u met zijn wagen van Balyurt (Dagestan) naar Wit-Rusland vervoerde van waar u, verstopt in het slaapcompartiment van een vrachtwagen, verder reisde naar België (CGVS, p. 12-13). U zou onderweg van Wit-Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en u werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 8-9, 13). Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat grondig ondervraagd te worden over uw identiteit en reisbedoelingen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het in dit verband dan ook onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg en dat u niet werd ingelicht over eventuele reisdocumenten die gebruikt werden voor uw reis naar België. U verklaarde namelijk niet te weten of er een visum werd geregeld voor uw reis naar België (CGVS, p. 9) alsook dat u met de passeur/chauffeur geen afspraken had gemaakt voor het geval er onderweg iets zou mislopen (CGVS, p. 13). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de door u gebruikte reisdocumenten voor uw reis naar België, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. U legde weliswaar een kopie voor van uw internationaal paspoort, dat u niet meenam bij uw vertrek uit Rusland en bij u thuis in Dagestan achterliet (CGVS, p. 8). Dit betreft echter louter een fax, waardoor de authenticiteit van dit document, in het bijzonder van elke afzonderlijke pagina, niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook sluit dit niet uit dat u een ander reisdocument gebruikt zou hebben voor uw reis naar België. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u op 8 juni 2008 samen met uw broer en vier neven werd aangehouden door de Regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van Khasavyurt in verband met uw neef, K. Il. (...), die tot de rebellen behoorde, en samen met twee medestrijders een dag voordien door de autoriteiten werd gevat en omgebracht. Tijdens uw aanhouding werd u ernstig geslagen. De broer van Il. (...), K. Im. (...), bekende tijdens jullie aanhouding dat hij hulp had geboden aan de rebellen. U, uw broer en uw overige neven werden dezelfde dag nog vrijgelaten, waarna jullie een week werden opgenomen in een ziekenhuis in Khasavyurt. Uw neef Im. (...) werd veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf. Na deze aanhouding bent u niet meer in aanraking gekomen met de autoriteiten omwille van uw familieband met K. Il. (...) of Im. (...) (CGVS, p. 9-12). U legde in dit verband enkele Russische medische attesten voor anno 2009 waarin melding wordt gemaakt van uw hersenletsels (hersenschudding, intracerebrale druk, hypertensie van schedeladers, en dystonie van schedeladers). De inhoud van deze medische attesten wordt niet betwist, doch bieden zij echter geen sluitend bewijs over het tijdstip en de omstandigheden waarin u deze letsels heeft opgelopen, noch valt dit uit de desbetreffende medische attesten af te leiden. U verklaarde verder uitdrukkelijk dat deze aanhouding geen deel uitmaakt van de reden van uw vlucht (CGVS, p. 11-12). Bovendien werd aan u op 13 oktober 2010 nog een internationaal paspoort uitgereikt, waarmee de autoriteiten u de toestemming verleenden het land te verlaten, wat een mogelijke vervolging door de autoriteiten ten aanzien van uw persoon, volgend op uw aanhouding op 8 juni 2008, ondermijnt. Gelet op deze elementen en gelet op het feit dat u pas vier jaar na uw aanhouding uw land bent ontvlucht, kan met betrekking tot deze aanhouding niet tot een andere dan bovenstaande conclusie besloten worden.

Uw Russisch binnenlands paspoort en uw Russisch rijbewijs bevatten uitsluitend informatie over uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enige middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.4.1. Betreffende het door verwerende partij vastgestelde gebrek aan door verzoekende partij verleende informatie omtrent het lot van andere aangehouden personen, stelt verzoekende partij dat zij op het moment dat zij besliste onder te duiken, danig onder de indruk was van de feiten – ze heeft zelfs geen tijd gehad om afscheid te nemen van haar ouders en haar jongere broer – en dat alles zich in een snel tempo heeft opgevolgd. Doordat zij toen bezig was met het trachten te ontsnappen aan de ordediensten, heeft zij inderdaad niet geïnformeerd naar de andere mensen die opgepakt werden. Tijdens haar onderduiking bij haar oom, heeft deze oom niet verder geïnformeerd, omdat hij vreesde dat hij hierdoor de schuilplaats van verzoekende partij in gevaar zou brengen. Ook nadat haar voormalige collega omgebracht werd door de autoriteiten, was het niet aangeraden voor haar om naar informatie te vissen, doordat de ordediensten nog steeds op zoek waren naar haar. Ook tijdens haar onderduiking bij haar vriend V. deed verzoekende partij er alles aan om uit de handen van de ordediensten te blijven, waardoor het aannemelijk is dat verzoekende partij in zulke stresssituatie niet naar het nieuws heeft gekeken. Ook haar ouders trachtten zo weinig mogelijk achter informatie te vragen, want ook zij leven in angst dat de ordediensten zich nog verder tegen de familie en tegen de jongere broer van verzoekende partij zouden keren.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekende partij in haar verzoekschrift waarom zij niet beschikt over meer informatie betreffende de andere aangehouden personen louter betrekking hebben op de voorgehouden situatie waarin zij verkeerde toen zij in Dagestan ondergedoken was, namelijk dat zij in deze situatie niet in staat was informatie te vergaren. Uitgezonderd van de vaststelling van verwerende partij dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij heeft nagelaten het nieuws te volgen tijdens haar onderduiking bij haar vriend V., heeft de motivering van verwerende partij inzake het niet kunnen verlenen van informatie over de andere aangehouden personen evenwel betrekking op de vaststelling dat verzoekende partij sinds haar aankomst in België zelf op geen enkele manier informatie heeft trachten te verkrijgen over het lot van de andere aangehouden personen en dit terwijl dit de kern van het asielrelaas raakt, waardoor er redelijkerwijze van verzoekende partij kon worden verwacht dat zij hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou leggen in verband met het verdere verloop van haar problemen na haar aankomst in België.

Daar verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele verklaring geeft waarom zij zich, ná aankomst in België, niet verder heeft geïnformeerd naar de andere aangehouden personen, is het verweer van verzoekende partij niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij minstens mag worden verwacht dat zij iets kan vertellen over wat er met de andere aangehouden personen gebeurd is en dat zij zich blijvend inspant om via alle mogelijke kanalen (familie, vrienden, kennissen, collega's, media, internet, eventueel via een advocaat) informatie over hen te bekomen, aangezien deze gegevens haar toelaten een juiste inschatting te maken van de evolutie van haar eigen toestand in haar land van herkomst.

Het argument van verzoekende partij dat het aannemelijk is gezien de stresssituatie dat zij het nieuws niet heeft gevolgd tijdens haar onderduiking bij haar vriend V. kan de Raad niet overtuigen, aangezien, zoals ook door verwerende partij werd gesteld, hierin net mogelijk over haar problemen zou worden bericht. Men zou dan ook mogen verwachten dat verzoekende partij, die uit angst voor de autoriteiten ondergedoken leefde bij haar vriend V., net op de hoogte zou willen blijven van de evolutie van haar problemen. Verwerende partij oordeelde dan ook correct dat het feit dat verzoekende partij dermate onwetend was over het lot van de andere aangehouden personen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.5. Verder stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden over eventuele aanhoudingen van andere mensen in de firma; over wat er met de firma is gebeurd; over de vraag of er ruchtbaarheid is gegeven aan de aanhouding van haar familielid K. Is. en aan de aanhouding van en de moord op haar collega G. S.; over de vraag of de familie van haar collega stappen had ondernomen omwille van deze moord; of het lichaam van G. S. vrijgegeven werd en of er een begrafenis heeft plaatsgevonden; over de vragen of ze ergens officieel van werd beschuldigd en of officieel wordt opgespoord; over het bestaan van huiszoekingsprotocollen betreffende de huiszoekingen die bij haar thuis en bij haar ouders plaatsvonden en over de vraag of de families van K. Is. en G. S. zelf problemen kennen, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Ook betreffende deze elementen had verzoekende partij zich vanuit België verder kunnen informeren op de wijze zoals aangeduid onder punt 2.2.4.2.

2.2.6.1. Inzake de motivering betreffende de gevolgde reisweg, haalt verzoekende partij aan dat het onmogelijk is om elke vrachtwagen die de Schengenzone binnenrijdt te controleren en dat het risico op paspoortcontrole veel minder groot is eens de buitengrens wordt overgestoken. Verder herhaalt ze haar eerdere verklaring dat zij nooit werd gecontroleerd gedurende het traject tot in België. Ten slotte oppert verzoekende partij dat de motivering van verwerende partij dat zij een ander reisdocument zou hebben gebruikt geen steek houdt en dit door verwerende partij niet wordt bewezen.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de door haar gebruikte reisdocumenten en of er al dan niet een visum was voorzien. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onaannemelijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie en evenmin afspraken zou hebben gemaakt over wat deze diende te zeggen of doen indien er zou worden gecontroleerd.

Aangaande het argument van verzoekende partij met betrekking tot het gebruik maken van een ander reisdocument stelt de Raad vast dat dit verweer resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt door verwerende partij niet gesteld dat verzoekende partij met een ander reisdocument zou hebben gereisd, doch wel dat aan het illegaal reizen van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht en dat zo er al authenticiteit zou kunnen worden verleend aan een kopie van een internationaal paspoort, *quod non*, waaruit blijkt dat zeker met dit document niet werd gereisd, er niet kan worden uitgesloten dat er toch gebruik werd gemaakt van een ander reisdocument. Bijgevolg blijft de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden wijze van reizen onverminderd overeind. Verwerende partij dient derhalve helemaal niet te bewijzen met wat voor soort document verzoekende partij haar vlucht naar België zou hebben ondernomen.

2.2.7.1. Met betrekking tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 stelt verzoekende partij dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofd bestaat, waarbij ze de definitie weergeeft van het begrip "*vluchteling*" en de feiten beschrijft die hebben geleid tot haar vlucht. In verband met het bestaan van een gegronde vrees, haalt verzoekende partij bovendien aan dat het in Dagestan frequent gebeurt dat mensen worden opgenomen en geslagen louter en alleen omdat ze ervan beschuldigd worden te heulen met de rebellen, waarbij ze vervolgens stelt dat dit ook haar overkwam, daar zij werd opgenomen en afgeranseld samen met haar jongere broer en enkele neven en vier jaar later opnieuw beschuldigd werd de rebellen geholpen te hebben, er huiszoekingen bij haar werden gedaan door de ordediensten en haar collega werd omgebracht door diezelfde autoriteiten.

2.2.7.2. De Raad oordeelt dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht moet worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar de

algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende. Uit het voorgaande blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht waardoor zij er niet in slaagt haar beweerde vrees of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

2.2.8. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat zij bij de lokale autoriteiten in geen geval bescherming kan invoeren, omdat zij nu net door deze autoriteiten wordt vervolgd, wijst de Raad nogmaals op het ongeloofwaardig bevinden van de voorgehouden asielproblemen waardoor de noodzaak zich betreffende deze problemen te kunnen beroepen op de nationale bescherming irrelevant is.

2.2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motivering betreffende de flagrante onjuistheid over de plaats van afkomst van G. S. ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.10. Voormelde opvallende onwetendheden, vaagheden, onaannemelijkheden, flagrante onjuistheid en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering evenwel totaal ongemoeid en toont niet aan dat de nog aanwezige gevechtshandelingen in Dagestan toch geen gericht karakter zouden vertonen. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT